

Honden hebben baasjes

Katten hebben personeel

Christian K. Jessen

Inhoud

De strijd om de voerbak	11
De kwijlende idioot	18
De koning van de nacht	26
Hallo schatje	32
Wat ben ik toch lief	38
Ik wil naar binnen. Nee, naar buiten. Nee, naar binnen. Nee...	44
Een goede buur	50
Noem mij Einstein	59

Eén verse muis – bon appétit	66
Het brullende monster	72
Stomme deur	78
Verveelde tweevoeters	84
Basquikat	88
De verzorging van de mens	94
Wachttijd met de kwijlende idioot	100
De parttimer	106
Dokter Snorbaard	112

De strijd om de voerbak

11

Daar is-ie dan, de magische zak! Eindelijk! De mens staat op het punt de zak te openen, waar een oneindige voorraad voer in lijkt te zitten. ALLEMAAL voor mij! Ik word overspoeld door gevoelens van liefde en dankbaarheid en begin al bijna te spinnen, maar ik kan me gelukkig nog net op tijd beheersen. De mens hoeft natuurlijk niet te weten HOE blij ik ben. Straks denkt-ie nog dat ik snel tevreden ben, en wat dan? Dan ben ik binnen de kortste keren niet meer het vanzelfsprekende doelwit van alle aaibeurten hier in huis, en dat gaat mooi niet gebeuren.

'Kijk eens, Poekie, een extra lekker hapje voor jou', zegt de mens. Ik laat hem maar. Mijn mensen schijnen me Poekie te noemen. Het interesseert ze blijkbaar niet dat ik

in de achtertuinen en steegjes van deze buurt bekendsta als de boosaardige, ruigharige, koelbloedige Koning der Psychopaten.

‘Woah, woah, woah’, roep ik als de mens mijn bakje maar tot de helft vult. ‘Als je je broekspijpen heel wilt houden, kun je dat ding maar beter tot de rand toe vullen. Begrepen?’

‘Zo, vandaag is je dieet officieel begonnen, harige oliebol’, zegt de mens. Hij lacht en geeft me een klopje op mijn kop. Blijkbaar heeft hij geen flauw idee dat ik op het punt sta zijn stomme hand eraf te bijten.

‘Dieet??? Wat wil je daarmee zeggen, wandelende tak?’ sis ik. ‘Dit zijn allemaal spieren... en vacht. Oké, misschien ietsje meer vacht dan vorig jaar, maar het was ook een heel koude zomer. Gooi. Mijn. Bak. Vol. NU!’

De mens lacht nog steeds en loopt vrolijk naar de woonkamer om op zijn dooie gemak een puddingbroodje naar binnen te werken. Blijkbaar geldt dat dieet niet voor de rest van dit gezin.

'Prima, klauwloze klojo. Als jij oorlog wilt, dan krijg je oorlog. Ik zie dat je een heel lekker plekje voor jezelf hebt uitgezocht', grom ik op zo'n dreigende toon dat ik er zelf een beetje bang van word. Wow, ik ben echt angstaanjagend. En mooi. En snel. En... nee, ik moet focussen op mijn taak. WRAAK!

'O, kom je gezellig bij me zitten, lieverd?' zegt de mens nietsvermoedend als ik op de bank spring om tot actie over te gaan.

Ik voel me bijna schuldig... BJUNA! Maar mijn voerbak is nog steeds halfleeg. Ik ken geen genade.

Zonder ook maar een seconde te aarzelen begin ik aan mijn drestappenplan. Stap één: aanvallen. Ik zet mijn vlijmscherpe tanden in

het belachelijk dunne huidje van de onderarm van mijn mens.

'Haha, jij bent in een speelse bui', lacht hij tot mijn stomme verbazing.

'Speelse bui??? Ik wil niet spelen, ik wil je in stukken scheuren!' brul ik. Maar dan besluit ik het nietige leventje van de mens te sparen en meteen over te gaan tot stap twee. Met een jaloersmakend soepele en krachtige sprong vlieg ik in de richting van de nieuwe palm en gooi hem met mijn krachtige poten op de grond. En ja hoor, DAN krijg ik eindelijk een reactie van de mens. Hij springt van de bank en rent naar me toe.

'Ja, goed zo. Kom maar achter me aan, onnozelaar! Laat je maar afleiden van mijn ingenieuze plan!' Ik maak een koerend geluidje en denk gelukkig nog net op tijd dat ik altijd cool moet blijven. Dat is tenslotte mijn handelsmerk.

Mijn mens loopt achter me aan naar de keuken en zet me klem in de hoek. 'En nu is het genoeg. Jij gaat naar buiten', roept hij, alsof hij serieus denkt dat hij me te pakken kan krijgen.

'Kijk eens naar beneden, slimmerik', zeg ik hooghartig.

'Wat krijgen we nou???' De mens trekt een vies gezicht, tilt zijn rechterbeen op en ziet mijn visitekaartje, breed uitgesmeerd over de zool van zijn pantoffel.

'En daar heb ik er nog veel meer van, dus knoop het goed in je oren: ik win altijd. En gooi nu mijn bak vol. Tot aan de RAND!'

Oorspronkelijke uitgave © 2021/2022 LitteraTurpasset onder de titels
En kats bekendelser en *En kats bekendelser – hunde har ejere, katte har personale*

Duitse uitgave waarop de Nederlandse uitgave gebaseerd is © 2025 Edition
Michael Fischer GmbH onder de titel *Hunde haben Besitzer, Katzen haben Personal*
Published by arrangement with Christian Klitholm

Nederlandse vertaling © 2026 Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Vitataal

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk: maart 2026

Cover, lay-out & opmaak: Anna Obermüller
Illustraties: Canva/Stock Elements; cover: R BM

Nederlandstalige uitgave:
Vertaling: Ellen Hosmar/Vitataal
Redactie en productie: Vitataal, Feerwerd
Opmaak: Indruk Grafisch Ontwerp, Soest

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in
enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of gereproduceerd voor
het trainen van kunstmatige-intelligentietechnologieën of -systemen. Dit werk
mag niet worden gebruikt voor tekst- en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU)
2019/790).

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan
de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor
eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie
zou kunnen voorkomen.

ISBN 978 90 223 4275 6
D/2026/0034/63
NUR 431/370